

Rongyos kendőt lenget a szél a putri ablakán.
Nyomorúság képe látszik sárból tapadt falán.
Egy fáradt, idős asszony hajol fateknő fölé,
egyike annak a kevésnek, ami az övé.

Övé még ezen kívül bánat, és nyomorúság.
Rég elfelejtette már őt az egész világ.
Mint ősi bálvány, úgy maradt itt egyes-egyedül.
Asztalára étel csak néha-néha, ha kerül.

Már megfakult emlékeiben a sok elmúlt vágy.
Régi szerelmeket sem őriz a rozoga ágy.
Egyetlen öröme csak az, ha van betevője.
Nem lesz senki, ki kiviszi majd a temetőbe.